

.....Bank. Zrt.

1138 Budapest,

Tárgy: 00000000000000 sz. szerződés

Tisztelt Címzett!

Alulírott **Adós Ügyfél** (0000Óperenciás tengeren túli. sz.) alatti lakos, fenti számú szerződéssel kapcsolatban szakértő segítségét kértem. Felkérésemre az alábbiakban idemásolt véleményt kaptam:

- I. A Bank hivatkozik arra, hogy Üzletszabályzatát és Hirdetményét a szerződés megkötését megelőzően átadta és megismerhetővé tette, és ezért a hivatkozott dokumentumokat a kölcsönszerződésének tekinti.

Először is a közjegyzői okirat a benne foglalt adatok valódiságáért nem szavatol. Csupán azt tanúsítja, hogy az abban foglaltakat valaki nyilatkozta. Tehát az okiraTRA történő hivatkozás csak abban az esetben lenne megalapozott, ha a közjegyző azt tanúsítja, hogy a dokumentumokat ő ellőtte adták át, illetőleg tették megismerhetővé. Ennek hiányában a bank állítása a Kúria **2/2011. PK.** véleményének 2. pontjában rögzítettekkel megy szembe.

„Vélelem szól amellet, hogy a fogyasztói szerződésben az egyoldalúan, előre meghatározott, illetve az általános szerződési feltételt a felekegyedileg nem tárgyalták meg. A fogyasztóval szerződő fél ezt a vélelmet csak akkor tudja sikeresen megdönteni, hakétséget kizáróan bizonyítja:a szerződéskötést megelőzően biztosította annak lehetőségét, hogy az adott feltétel tartalmát a fogyasztó befolyásolhassaés a fogyasztóe lehetőséggel nem élve fogadta ela feltételt.”.

Az e ponthoz írt indokolás kiemeli, hogy

*„**Nem elegendő** a vélelem megdöntéséhez, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok csak azt igazolják, hogy a fogyasztó a szerződést, illetve annak részét képező feltételeket csupán azok tartalmát megismerve fogadta el.”.*

E PK. véleményhez szervesen kötődik a korábbi Legfelsőbb Bíróság egyik eseti döntése is, ami azt rögzítette, hogy

*„annak szerepeltetése a blankettaszerződésben, hogy az ügyfél elolvasta, akaratával egyezőnek nyilvánította a szerződésben, illetve annak mellékletében foglaltakat, **nem jelenti** azt, hogy ezek egyedileg megtárgyalt szerződési feltételeknek tekintendők, vagyis **e nyilatkozat a bizonyítási terhet nem fordítja meg, nem hárítja az ügyfélre**” (EBH2011. 2413.).*

Ez alapján tehát a **Bankra hárul annak bizonyítása, hogy ezeket a dokumentumokat valóban átadta és megismerhetővé tette.** Ennek a bizonyításnak a hiányában a Banknak utólag ezeket a dokumentumokat a szerződés jogviszony részévé tenni, nincs lehetősége. A magyar nyelv általánosan elfogadott jelentése szerint a Banknak ebben a tárgyban leírt állításai, bizonyítéknak nem tekinthetők.

Ezek figyelembe vétele mellet is valószínű, hogy a szerződés megkötése során megtárgyalásra kerültek a deviza finanszírozás kockázatai és az egyoldalú

szerződésmódosítás feltételei. Miután a megtárgyalás során mindkét fél vélelmezetten ésszerű kockázatot vállalt, Adós nem vállalhatott magasabb terhet, mint amennyi a jövedelmi képessége volt, ezt Adósnak igazolnia kellett. Ezen túlmenően ott volt egy fedezet, amit Adós nyújtott biztosítésként arra, hogy a kölcsönt visszafizesse. Ha a fedezeti érték, és a jövedelem szintje lehetetlenné tette, hogy bizonyos nagyságrendű törlesztő összegnél magasabbat törlesszen, akkor ésszerűtlen a kockázatvállalás, azaz van egy kockázatvállalási határ.

Hitelezéskor a Bank számára a legfontosabb feladat kockázatelemzést végezni, amelynek során megbecsüli a hitelfelvevő hitelképességét, az általa vállalható törlesztés mértékét, *amelynek maximumában* határozza meg a hitelfelvevőnek *nyújtható hitel mértékét*. Ennek a kötelezettségnek megfelelően, amikor meg kellett határozni a hitel kockázatait, azokból az ismeretekből kellett kiindulni, amelyek elérhetőek voltak, mert ezek segítségével volt meghatározható a kockázat mértéke.

A Banka fentiekben bemutatott tényezők ismeretében a *kockázatnak az elfogadható voltát állapította* meg, mely szerint ügyfele hitelképes és *ezért hitelt nyújtott adósnak*.

A banki papírokból kiderül, hogy kit, mennyire kalibrált be a banki ügyintéző, kit, milyen, mekkora tehervállalással soroltak be. Tehát megvolt a kockázatvállalás határa a banknál is, és az adósnál is.

Azonban ezeknek az áttárgyalásoknak a pontos tartalma szerződésben rögzítettek alapján nem állapíthatók meg. Annak ellenére, hogy a Hpt. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a hitelintézetnek a döntés alapjául szolgáló iratokat az ügyletre vonatkozó szerződéshez kell (kellett volna) csatolni

- II. A Bank szokásához híven ragaszkodik ahhoz a téveszméjéhez, miszerint ha elég sokszor állít valamit, akkor az valósággá válik függetlenül attól, hogy állításait semmilyen módon nem tudja dokumentálni illetőleg bármilyen módon alátámasztani.

A deviza elszámolással kapcsolatban állítja, hogy ténylegesen rendelkezésre állt a kölcsönszerződés alapját megteremtő devizaforrás. Anélkül, hogy a részletekbe mennék arra vonatkozóan, miszerint a deviza alapú kölcsönszerződésekről jogszabály, valamint magas rangú (hazai és Eu) bírói testületek megállapították, hogy az ilyen kölcsönszerződéseknél **deviza átváltás nem történt**, ragaszkodjunk a Bank által előszeretettel **hangoztatott szerződéses feltételekhez**. Ebben a bank maga rögzítette azt, hogy vita esetén a **Bank által kiállított bizonylatokat kell mérvadónak tekintetni**.

Ennek figyelembe vételével megállapítható, hogy a bank által kiállított bizonylat (bankszámla kivonat) azt bizonyítja, hogy **a bank forintban teljesítette** a szerződésben (CHF-ben) **vállalt kötelezettségét**. Ezekben a **bank által kiállított számviteli bizonylatokon** soha, egyetlen esetben sem került föltüntetésre **semmilyen deviza átváltás (konverzió)**.

Amennyiben azonban mégis végzett a bank a kölcsönszerződéssel kapcsolatban deviza átváltást, akkor **hamis bizonylatot állított ki**. A hamis számviteli bizonylat kiállítása pedig **bűncselekmény**. Ha a Bank valóban CHF (alapú) kölcsönt nyújt **átváltást (devizakonverziót)** kell alkalmaznia. Abban az esetben viszont, meg kell határoznia az átváltás feltételeit, az alkalmazott CHF árfolyamot, és ennek költségeit. Tehát meghamisították a könyvelésüket, mert

a kiállított számviteli bizonylatot könyvelni kell és a számviteli törvény szerint annak valósnak kell lenni. A szerződés ugyanis semmilyen teljesítést nem bizonyít, és nem igazol. Ez kerül megfogalmazásra a Ptk. 524.§ /2/bekezdésében, amely szerinta kölcsönszerződés csak a hitelezőt kötelezi, az adóst nem. Mindaddig nem kötelezett az adós, amíg a pénzt /kölcsönt/ fel nem veszi. Ebből következően a szerződés szerinti „kötelezettség összegéről” akkor beszélhetünk, ha az adós a kölcsönt átvette. Tehát az adós kötelezettsége a konkrét kölcsönügyletben nyilvánvalóan attól a feltételtől függ, hogy a Bank egyáltalán folyósította-e a kölcsönt, és azt milyen devizában tette, forintban vagy svájci frankban. Ezért a folyósítás tényét a Bank által kiállított számviteli bizonylatok (bankszámla kivonat) alapján kellkétséget kizáró módon megállapítani, vagy ennek hiányában közjegyzői okiratba foglalni.

Az a tény pedig, hogy a Bank a saját maga által kiállított számviteli bizonylatokkal ellentétesen másképpen tartja nyilván a saját maga számára a szerződésből eredő követelését, az adós szempontjából közömbös, mert a szerződés kölcsönszerződés nem pedig nyilvántartási szerződés. Tehát a bank a saját maga által a szerződésben rögzített feltételekkel és a saját maga által kiállított dokumentumokkal ellentétesen, egyoldalú hatalmassággal követeléseket állít anélkül, hogy ez jogszerűen megilletné. Nincs olyan jogszabály, amely szerint a Bank által, annak kénye kedve szerint „egy kockás füzetben” kiszámolt, („átszámított”) nem létező devizával végzett számviteli trükkökkel, és fantom számokból alkotott képletekkel létrehozott virtuális követelését valóságosnak beállítva, alappal hivatkozhatna. Idetartozik, hogy a banki nyilvántartás nem kölcsönösszeg, csak az, amit rendelkezésre bocsátottak.

A Ptk. 198. § (1) bekezdése meghatározza, hogy a szerződésből kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére és jogosultság a szolgáltatás követelésére.

Az „átszámítás” egyrészt nem az adós részére végzett szolgáltatás, másrészt nem tekinthető gazdasági tevékenységnek sem, mert ez a tevékenység a pénzügyi intézet által a kölcsönszerződéssel kapcsolatban végezhető tevékenységek között nem szerepel. Anyilvántartás adminisztrációs tevékenység, míg a folyósítás egy pénzügyi művelet, amely egy konkrét pénzügyi tranzakciót jelent.

Ptk. 199.§Egyoldalú nyilatkozatból csak a jogszabályban megállapított esetekben keletkezik jogosultság a szolgáltatás követelésére; az egyoldalú nyilatkozatokra - ha a törvény kivételt nem tesz - a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.

Nincs olyan jogszabály, amely alapján a Bank által egyoldalúan meghatározott „átszámítás”ellenében alappal követelhetne adóstól bármilyen teljesítést.Nincs olyan leírás a szerződésben, amely szerint nem az a kölcsön, amit adnak (tehát ténylegesen rendelkezésre bocsátanak), hanem az, amit megígérnek. (Az, hogy beleírták a szerződésbe, miszerint CHF kölcsönt nyújtanak, mindaddig csak ígéret marad, amíg nem teljesül). Nincs olyan adat, tény vagy bármi, ami azt bizonyítja, hogy a CHF összeget folyósították, illetőleg ténylegesen végeztek deviza konverziót valós devizával.

A Bank nem vitathatóan forintotfolyósított, és a törlesztés is bizonyítottan forintban történt. Ezek a pénzügyi műveletek bizonyítottan a forint kölcsönzés szabályainak/gyakorlatának felelnek

meg. A Bank a szerződéses feltételek megszövegezésével azt **színlelte**, mintha deviza alapú kölcsönt nyújtana, azonban ezzel leplezte azt, hogy a valóságban forint kölcsönt nyújtott.

I. A Bank a törlesztő részletek számítását annuitással végzi.

A mindennapokban használt legelterjedtebb hiteltörlesztési mód az ún. annuitásos hitel. Az annuitás elnevezése: hagyományos hitel. Az annuitás meghatározása pontosan így szól:

A annuitásos hitel (annuitás) olyan törlesztési módú hitel, mely esetén az adós *minden törlesztési periódusban azonos összegű törlesztő részletet fizet*, periódusonként folyamatosan csökkenő kamat-, és **növekvő tőketartalommal**.

Ez összhangban van a **Hpt. 212. § (3)** bekezdésével, (amely a THM alkalmazásáról rendelkezik) ugyanis, ha a törlesztő részletekben a tőke aránya egyre magasabb, akkor a **tőke** (tehát a kölcsön) összege egyre jobban **csökken**.

Hpt. 212. § (3) A teljes hiteldíj megállapításánál figyelembe kell venni a tőke visszafizetése során **csökkenő** kölcsönösszeget.

A **Bank maga határozta meg**, hogy a **fizetés** (tehát a kölcsön törlesztése) **forintban** történik és a szerződésben olyan feltételeket határozott meg -, amelyek rendelkezése alapján a törlesztés kizárólag forintban történhet) ezért a **törlesztő részletek meghatározására** szolgáló **számítási módszer alkalmazásánál**, (annuitás) – amelyet ugyancsak a Bank maga határozott meg -, ugyanúgy **forint befizetéseket** kell figyelembe venni.

Ezt a 41/1997. (III.5) Kormányrendelet - a teljes hiteldíj mutató számításáról -, is előírja. A törlesztő részletek számításánál a Bank nem tartotta be a saját maga által meghatározott szerződéses feltételek (annuitás) és a vonatkozó jogszabályok (a 41/1997. (III.5) Kormányrendelet és a **Hpt. 212. § (3)**) rendelkezéseit. Tehát az „átszámítási” módszerrel, a Bank nem vitathatóan jogszabályba ütköző, törvénytelen és tisztességtelen hitelezési gyakorlatot folytatott. (**Ptk. 209. § (1)**)

A Bank szándékosan és alaposan keveri a fogalmakat és azok meghatározását. Felváltva alkalmazza a „*hitel*” és a „*kölcsön*” fogalmát. A Bank már a szerződés elnevezésében jogot tévesztett: A Bank egy szerződésben **két különböző jogviszonyt** fogalmazott meg: A hitel egy ígérvény. A **Ptk 522. § (1)** bekezdése alapján **ahitelszerződésben a Bank arra vállal kötelezettséget, hogy kölcsönszerződést köt**. A kölcsön az, amit folyósítanak. **Ptk 523. § (1)**. Tehát ez **két különböző jogügylet**.

Figyelemmel arra, hogy jelen szerződés arra vonatkozóan jött létre, hogy adós nem egy ígéretet, hanem konkrét összeget kért a Banktól, és a rendelkezésre álló adatok alapján a pénzkölcsön folyósítása megtörtént, a továbbiakban a szerződést a kölcsönszerződésekre vonatkozó jogszabályoknak megfelelően vizsgálom, illetőleg értékelem.

A hitel- és a kölcsönszerződés annyiban hasonlít, hogy mindkettő egy ígérvény: A kölcsönszerződésben a bank arra tesz ígéretet, hogy egy meghatározott összeget bocsát az adós rendelkezésére. Az írásbeliség követelménye szerint a lényeges kérdéseket a

szerződésben rögzíteni kell Ezeket a lényeges feltételeket a Hpt. 210.§ (2) bekezdése taxative felsorolja. Erre vonatkozóan rendelkezik a Ptk. is:

A **Ptk. 228. § (1)** bekezdése értelmében, ha a felek a szerződés hatályának beálltát bizonytalan jövőben eseménytől tették függővé (felfüggesztő feltétel), a szerződés hatálya e feltétel bekövetkeztével áll be.

A szerződés hatályba lépésével következik be a felek teljesítési kötelezettsége. Adós és a Bank ilyen szerződést kötöttek, a szerződés megkötésére irányuló közös akaratunkat már **2007.11.12-én** kinyilvánították. A teljesítést tette függővé a Bank bizonyos feltételektől.

A **Ptk. 229. § (1)** bekezdése értelmében a feltétel bekövetkezésének idejéig a feleknek olyan magatartást kell tanúsítaniuk, ami nem csorbítja a másik fél jogát. A feleknek tehát arra kell készülniük, hogy amint a feltétel bekövetkezik, a szerződés szerint teljesíteniük kell. Ehhez már **aszerződés megkötésekor** tudniuk kell, hogy mit szolgáltatnak.

Mindebből következik, hogy a felfüggesztő hatállyal kötött szerződést is érvényesen kell létrehozni; minden - jogszabály vagy a felek által megkövetelt -, **lényeges kérdésben** meg kell állapodni. Ennél fogva, ha a szerződéses kikötéseket a felek több okiratba foglalják is, azoknak a szerződés megkötésekor **létezniük**, és a **felek által ismerteknek** kell lenniük.

Ptk. 523. § (1) Kölcsönszerződés alapján a pénzüintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a **kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni**.

A folyósításra kerülő és a visszafizetendő összeget a szerződésben rögzített feltételek szerint a bank egy **későbbi időpontban** kívánta meghatározni. **Erre az összegre vonatkozóan azonban a felek nem állapodtak meg.** „A hitelező kötelezettsége a szerződés alapján áll fenn: a szerződés alapján köteles a kölcsönösszeget az adós rendelkezésére bocsátani. A szerződés tehát nem a kölcsönösszeg átadásával jön létre, hanem az aláírt kölcsönszerződéssel. A kölcsönszerződés lényeges tartalmi eleme a kölcsön összegének meghatározása. **Ennek hiányában a kölcsönszerződés létrejötte nem állapítható meg**”. **Legfelsőbb Bíróság Gf. I. 31469/1992. – BH 1993/8. sz. 513.** Nem került leírásra és a szerződésből nem derül ki mekkora összeget ad kölcsön a bank (bocsát rendelkezésre), és az sem, mekkora összeget kell Adósnak visszafizetnie. A szerződés alapján **valamennyit** majd folyósít, és **bármennyit** követelhet vissza. A szerződéses feltételek szerint a bank e visszafizetendő összeget a saját maga által megállapított időpontban, és a saját maga által megállapított devizaárfolyamok alapján kívánta meghatározni.

Az árfolyamváltozás a banktól független tényező. Irányadó **lehet**a Magyar Nemzeti Bank árfolyama. Azonban az ettől való eltérés mértékét (pluszban vagy mínuszban), tehát az eladási és a vételi árfolyamot a Bank saját üzletpolitikája alapján határozza meg. A szerződésben semmilyen módon nincs leírás vagy utalás arra vonatkozóan, hogy a szerződésben alkalmazott vételi és eladási árfolyam, milyen módon került megállapításra, és nincs leírás arra vonatkozóan sem, hogy ez az eltérés a mindenkori (közép) árfolyamtól, mikor, milyen feltételek alapján módosítható. Ha a szerződésben nincsenek teljes egyértelműséggel meghatározva a feltételek, akkor ott az egyik fél **bármit megtehet**. Márpedig a

Ptk.229. § (2) A feltétel bekövetkezésére vagy meghiúsulására nem alapíthat jogot az, aki azt felróhatóan maga idézte elő,

*Vagyis a feltétel (tehát a Bank által alkalmazott vételi és eladási árfolyam csak akkor érvényesíthető jogszerűen) ha, a szerződő félnek **nincs módja a feltétel bekövetkeztét előidézni, abban közrehatni, a módosításra okot adó változás mértékét befolyásolni (objektivitás elve);***

A szerződéses feltételnek ezen a rendelkezése, amelyek alapján a Bank a deviza alapú elszámolás ürügyén a saját maga által megállapított devizaárfolyamokat érvényesíti a szerződés teljesítése során, - azoknak az előzőekben hivatkozott jogszabályba ütközése folytán -, **semmis** szerződési feltételek a **Ptk. 200. § (2)** bekezdése alapján, amelyre – a **Ptk. 234. § (1)** bekezdésének értelmében - bárki határidő nélkül hivatkozhat.

Ebből eredően azonban, mivel a Bank a szerződésben a kölcsön összegének és a törlesztő részletek megállapítását érvénytelen szerződési feltétel alapján határozta meg, a kölcsön és a törlesztő részletek összege a szerződés alapján nem állapítható meg, ezért a teljes szerződés érvénytelen a **Hpt. 213. § (1)** bekezdésének **a)** és **e)** pontja szerint.

A törlesztő részletek a kölcsön visszafizetésére szolgálnak. Abban az esetben, ha a szerződésből a kölcsön összege nem állapítható meg, akkor a **szerződésben nem létező kölcsön** összegének visszafizetésére fiktívtörlesztő részletek szolgálnak, tehát ezek összege sem létezik.

Lehetséges, hogy a szerződéses szabadságba ez is belefér. Persze arra is lehet hivatkozni, hogy adós a szerződést aláírta. **Azt azonban biztosan nem írta alá, hogy a kapott összeget egyre emelkedő mértékben fogja visszafizetni oly módon, hogy a kapott kölcsön összege a fizetések által nem csökken, hanem növekszik.**

A leírtakat a szerződés rendelkezéseivel és a vonatkozó jogszabályokkal összevetve, a szerződés semmissége megállapítható. És ennek megállapításához - a Bank által előszeretettel hangoztatottakkal illetőleg hivatkozottakkal ellentétben, amely szerint ezt csak bíróság állapíthatja meg jogerős ítéletében-, semmiféle külön eljárásra nincs szükség a **Ptk 234. § (1)** bekezdése alapján, amely szerint:

Ptk 234. § (1) A semmis szerződés érvénytelenségére - ha a törvény kivételt nem tesz - bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség.

A Bank által hangoztatott peres eljárásra ugyanis az érvénytelenség megállapításához van szükség, míg a semmisséget a semmisségi ok a jogszabály erejénél fogva előidézi.

Alulírott **Adós Ügyfél** fentiekre figyelemmel, valamint a XXXVIII. törvény, a XL. forintosítási törvényben foglaltakra, megállapítható, hogy jelen szerződés nem tartozik ezen törvények hatálya alá, mivel a törvények a meg nem tárgyalt feltételekre vonatkoznak.

Amíg nem kapok forint elszámolást, és nincs érvényes számviteli bizonylatokkal alátámasztva az Önök deviza (alapú) követelése illetőleg nyilvántartása, addig **nincs** forintosított tartozás sem. **Semmis szerződést és létre sem jött követelést nem lehet sem forintosítani, sem módosítani.** Ezért jelen szerződés nem forintosítható, mivel jogszabály sértő rendelkezéseket továbbá azért sem, mert az Önök nyilvántartása teljes mértékben megalapozatlan.

Ahivatkozott törvényben foglalt elszámolást nem kérem, és semmilyen módon nem tartok igényt az esetlegesen (az árfolyamrés és az árfolyam módosítás valamint a kamatemelések miatti) visszatérítésre. Így a forintosításból eredő „felturbózott” „valamennyi” forinttal magasabb tartozást semmilyen módon nem jogosultak velem szemben nyilvántartani, illetőleg érvényesen követelni. A szerződés a fentebb leírtak figyelembe vételével, - a szerződés megkötésének időpontjától kezdődően -,**fix kamatozású forint kölcsönszerződés.**

A szerződés további teljesítésére vonatkozó indítványommal kapcsolatban várom ezen jogszabályi hiányosságra figyelemmel történt elszámolásukat, valamint - a továbbiakra irányuló-, korrekt, a valóságnak mindenben maradéktalanul megfelelő és megalapozott ajánlatukat. Abban az esetben, ha Önök felmondják a szerződést, az általam eddig befizetett összegek kamat és költség része „tőkésedik”, mert az EU Bíróság határozata szerint az ilyen kölcsönszerződéseket **kamat- és költségmentesnek kell tekinteni.** Így az eddigi forintban **teljesített fizetések** – tehát a kölcsön folyósítása és a törlesztő részletek -, **elszámolása csak ennek megfelelően történhet.**

Nagyváros, 2014-12-22.

Tisztelettel:

.....

Adós Ügyfél